

Arrest

nr. 297 499 van 23 november 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Louizalaan 390 / 13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 april 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 mei 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ALENKIN en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 22 april 2022 via Warschau (PL) toe in het Schengengebied op grond van haar Pools visum type D.

1.2. Op 31 maart 2023 verstreek de geldigheidsduur van haar Pools visum type D.

1.3. Verzoekster trad op 17 april 2023 in het huwelijk met haar Syrische partner L. M., die in België internationale bescherming geniet.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 17 april 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan op 25 april 2023 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

De heer / mevrouw :

naam en voornaam: G.(…), M.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: /

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten. Evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. Het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(…)

2° in volgende gevallen :

de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een période van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2bis, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(…)

Het D-visum voor Polen van betrokkene was geldig tot 31/03/2023 en is dus momenteel verstreken. Bijgevolg heeft betrokkene geen recht meer op verblijf.

Bovendien geeft het feit dat er een huwelijksaangifte werd opgesteld betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

De aanwezigheid van familieleden in België geeft betrokkene evenmin automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner en haar familie is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn/haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVR.V1 niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke Scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

"Verzoekster vordert eveneens de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, daar de uitvoering een MTHEN met zich meebrengt, zoals uitgewerkt in punt 2.4. Artikel 39/82, §2 Vreemdelingenwet stelt:

"De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, "

Verzoekster kwam aan in België op 22 april 2022 om haar huidige echtgenoot de heer M.(...) L.(...) te vervoegen.

De partners kennen elkaar vanaf 19 januari 2022.

Zij had op het moment van haar aankomst een Poolse werkvisum.

De partners wonen samen vanaf juli 2022. De heer L.(...) heeft tevens voldoende inkomsten en het gezin is niet ten laste van de Belgische staat.

Het huwelijk van verzoekster en haar partner was onlangs afgesloten in Antwerpen op 17 april 2023.

Verzoekster vroeg nadien onmiddellijk een gezinshereniging met haar partner en mag intussen in België te verblijven.

Er komt plots toch een bijlage 13 (BGV) aan haar opgestuurd waarmee verzoekster absoluut niet akkoord gaat met de bestreden beslissing.

De overheid heeft immers discretionaire bevoegdheid in gevallen van dergelijke familiale gezinssituaties.

Artikel 8 van het EVRM indruist immers tegen het terugsturen van verzoekster.

Haar echtgenoot is immers erkend als vluchteling in België en kan niet samengaan met verzoekster naar zijn herkomstland.

De familiale en gezinsleven is immers onmogelijk in Armenië.

Het voornaamste argument in de bestreden beslissing is een verblijf van verzoekster zonder visum gedurende meer dan 90 dagen op een période van 180 dagen.

Verzwerende partij verwijst in casu naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster antwoordt dat zij in casu in de procedure was op haar huwelijk te sluiten dat op 17 april 2023 eindelijk lukte.

Momenteel zit verzoekster in de procedure van gezinshereniging met haar huidige echtgenoot. Deze aanvraag werd onlangs ingediend via de bevoegde gemeentelijke diensten.

De bestreden beslissing verwijst enkel naar huwelijksaangifte, maar er was in feite op 17 april 2023 het huwelijk zelf gesloten.

Het analyse op basis van het artikel 8 van het EVRM dient in casu tevens te worden uitgevoerd wat in casu echter niet gebeurt.

Het artikel 8 van het EVRM wordt in casu geschonden omdat verzoekster in geval van haar terugkeer naar haar land van herkomst, de banden met haar echtgenoot zou verbreken.

Het is immers evident dat haar echtgenoot, een erkend vluchteling, wonende en werkende in België niet naar Armenië zou kunnen gaan om daar te wonen.

Verwerende partij optreedt in casu onzorgvuldig.

De bestreden beslissing is immers genomen op de dag van het huwelijk zelf, zijnde op 17 april 2023. Het was echter niet vermeldt in de bestreden beslissing dat verzoekster op 17 april 2023 het huwelijk slot. Het gaat dus over een inbreuk op de materiële motiveringsplicht in hoofde van verwerende partij. Verzoekster verwijst tevens naar de schending van artikel 8 van het EVRM.

België is momenteel het centrum van haar belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster en haar echtgenoot vormen momenteel een gezinscel.

Het terugsturen van verzoekster naar het land van herkomst zal ondubbelzinnig een schending uitmaken van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM komt in het gedrang in de hypothese van het terugsturen van verzoekster.

Het is voor verzoekster uitermate moeilijk om België te verlaten omdat dit zou neer komen op het volledig doorbreken van de bestaande harmonie van haar gezin en op een te grote risico van terugkeer.

Haar familiale leven speelt momenteel zich uitsluitend in België af.

Een daadwerkelijke familiekeren in hoofde van verzoekster is duidelijk aanwezig in België welke een terugkeer onmogelijk of minstens zeer moeilijk maakt.

Een beslissing tot terugkeer zou een schending uitmaken van het artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden.

Dergelijke beslissing zou een zware en ongerechtvaardigde inmenging in het recht van verzoekster op eerbied voor haar privéleven en familiaal leven vormen.

Het artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens beschermt immers het recht van het individu op eerbied voor zijn privéleven en familiaal leven.

Uit de rechtspraak van het Hof van Cassatie d.d. 19 September 1997 resulteert dat het artikel 8 van het EVRM rechtstreeks effect heeft in het Belgisch recht (Cass., 19 September 1997, nummer JC979J2).

Het artikel 8 beschermt “het recht van elk menselijk wezen om zijn affectieve en familiale relaties te beleven in vol respect van zijn vrijheid, zijn waardigheid en zijn verantwoordelijkheid” voor de ontwikkeling en ontplooiing van zijn eigen persoonlijkheid (L. Renchon, “La convention européenne et la régulation des relations affectives et familiales dans une société démocratique”, in la Miese en oeuvre interne de la Convention européenne des droits de l'Homme, Ed. Jeune Barreau de Bxl, 1994, p. 368-369).

Het artikel 8 EVRM dekt tevens verschillende situaties en men kan “als normaal gesproken behorend tot het privéleven” beschouwen “alles wat de persoonlijke gezondheid betreft, de godsdienstige of morele overtuigingen, het affectieve en familiale leven, vriendschapsrelaties, en, onder bepaalde voorbehouden, het beroepsleven en het materiële leven” (Cohen-Jonathan, La Convention Européenne de droits de l'Homme, 1989, p. 368-369).

Het bestaat geen enkel twijfel dat voor verzoekster het samenzijn met haar dochter een fundamenteel element uitmaakt van het privéleven beschermd door het artikel 8 van het EVRM (CICE, arrest Volesky dd. 29 juni 2004, nummer 63627/00); zelfs als afwijkingen van dit recht toegestaan kunnen worden onder de voorwaarden voorzien door het artikel 8, alinea 2 van het EVRM, dan nog wordt ten allen tijde de familiale eenheid als principe behouden en mag de scheiding slechts de uitzondering zijn.

Paragraaf 2 van voormeld artikel staat enkel inmenging in dit recht toe wanneer er op cumulatieve wijze aan drie voorwaarden wordt voldaan: de inmenging moet voorzien zijn door de wet, zij moet conform zijn met de wettelijke doelstellingen gedefinieerd door deze paragraaf en zij moet noodzakelijk zijn in een democratische maatschappij.

Deze laatste vereiste betekent dat de maatregel gerechtvaardigd moet zijn door een gebiedende sociale nood en in proportie dient te zijn met de nagestreefde wettelijke doelstelling (Europees Hof R.M., 13 juli 1995, R.D.E., 1996, p. 755).

De Europese Commissie van de Rechten van de Mens heeft de gelegenheid gehad om te herhalen dat, wanneer de vreemdeling geen familiale banden heeft noch andere banden van sociale integratie in het land waarheen hij wordt geleid, de verwijdering van deze vreemdeling enkel in uitzonderlijke gevallen zou kunnen worden gezien als geproportioneerd (Europees Hof, arrest Djeroud, 23 januari 1991, serie A, nummer 191-B, p. 35-36, § 65).

Een beslissing tot terugkeer zou een inmenging uitmaken in de privésfeer en in de persoonlijk sfeer van verzoekster omdat zij een scheiding met zich meebrengt van hen met haar vitale entourage, haar sociale en affectieve cirkel.

Terugkeer van verzoekster naar Armenië zal leiden tot onherstelbare schade in hoofde van zowel verzoekster als in hoofde van haar bovengenoemde echtgenoot waarmee ze thans vanaf midden 2022 een gezin vormt.

De Belgische overheden zijn niet alleen gehouden passief er voor te zorgen dat geen enige schade wordt toegebracht aan de vrijheid van het individu om een normaal privéleven of familieleven te leiden, eveneens dienen zij actief er voor te zorgen dat het aan het individu de facto mogelijk wordt gemaakt zijn gezinsleven en privéleven te leiden.

Gezien wat voorafging, zou dergelijke beslissing tot terugkeer niet in proportie zijn met het door Uw diensten nagestreefde doel, ook al zou het doel wettelijk zijn, een dergelijke beslissing zou een miskenning zijn van de eerbied verschuldigd aan het privéleven en het familiaal leven van verzoekster en haar echtgenoot, en zodoende ook van het artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM vormt een normatief open bepaling, die verwijst naar een niet door het rechtssysteem gecreëerde, maar daaraan voorgegeven persoonlijke of maatschappelijke realiteit.

Privacy is niet alleen het recht om een leven te leiden dat onttrokken is aan vreemde blikken, maar ook het recht om relaties aan te gaan met andere menselijke wezens. Deze ruime invulling ligt aan de basis van een lange reeks arresten, waarin het begrip “privé leven” zeer ruim wordt uitgelegd. Een en ander kadert in het ruimer opzet van het EHRM om alle rechten vervat in artikel 8 EVRM ook van toepassing te maken op zichtbare, publieke elementen van de menselijke persoon.

Artikel 8 EVRM waarborgt niet als zodanig het recht om niet uit een bepaald land te worden uitgewezen. Het gaat in casu over een prangende humanitaire situatie in hoofde van verzoekster die duidelijk indruist tegen het nemen van het BGV bijlage 13.

De termijn om het grondgebied te verlaten zijnde 7 dagen is tevens te kort en niet in proportie met de tijd van verblijf van verzoekster in België.”

Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een afschrift van haar huwelijksakte van 17 april 2023, afschriften van loonfiches van haar echtgenoot en afschriften van de verblijfskaart van haar echtgenoot en haar Armeense paspoort (Verzoekschrift, bijlagen 2-5).

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.4. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in (...) 2° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

In het bestreden bevel wordt het toepassingsgeval van artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingwet verder geduid: *“de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een période van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2bis, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”*. Bijkomend wordt hieraan toegevoegd: *“Het D-visum voor Polen van betrokkene was geldig tot 31/03/2023 en is dus momenteel verstreken. Bijgevolg heeft betrokkene geen recht meer op verblijf.”*

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 23 april 2022 toekwam in het Schengengebied op grond van een Armeens paspoort met een Pools visum (type D – lang verblijf) waarvan de geldigheidsduur op 31 maart 2023 verstreek. Het verblijf van verzoekster in België was in de periode tussen 1 april 2022 en 31 maart 2023 dus maximaal toegelaten gedurende een periode van 90 dagen. De pertinente vaststelling dat verzoekster langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn op het grondgebied heeft verbleven, wordt door haar niet betwist of weerlegd, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel toepassing diende te maken van de hierboven weergegeven wetsbepaling. Verzoekster trad evenwel op 17 april 2023 te Antwerpen in het huwelijk met haar Syrische partner die in België als vluchteling werd erkend. Precies op diezelfde dag, 17 april 2023, trof de gemachtigde van de staatssecretaris de thans bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.6. In haar middel stelt verzoekster dat de bestreden beslissing indruist tegen artikel 8 van het EVRM. Deze verdragsbepaling luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het

bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stipt aan dat er *in casu* geen sprake is van een weigering van een voortgezet verblijf, maar van een eerste toelating, waardoor er, in weerwil van verzoeksters beweringen in haar middel, geen toetsing dient te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid, van het EVRM. De overheid dient er wel over te waken dat het opleggen van een verwijderingsmaatregel niet disproportioneel is aan het recht op gezinsleven.

2.7. Verzoekster wijst op haar huwelijk met haar Syrische partner, dat niet wordt vermeld in de bestreden beslissing. Tevens beweert zij dat zij met haar echtgenoot een gezinscel vormt en thans een procedure gezinshereniging heeft opgestart met haar echtgenoot en dat de laatstgenoemde erkend vluchteling is die in België woont en werkt zodat hij niet in Armenië kan gaan wonen. Volgens verzoekster is het bevel disproportioneel en levert de afgifte ervan onherstelbare schade op. Tevens meent verzoekster dat de termijn van 7 dagen te kort is en niet in verhouding is met de duur van haar verblijf in België.

2.8. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoeksters recht op gezinsleven het volgende gesteld:

“(…)

Bovendien geeft het feit dat er een huwelijksaangifte werd opgesteld betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

De aanwezigheid van familieleden in België geeft betrokkene evenmin automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner en haar familie is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn/haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVR.V1 niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke Scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639”

2.9. Het bestaan van een gezinscel en de samenwoning van verzoekster met haar echtgenoot, die in België tewerkgesteld is (Verzoekschrift, bijlagen 2-5), worden in de bestreden beslissing niet in twijfel getrokken. Terloops wordt in de nota met opmerkingen aangestipt dat verzoekster in oktober 2022 kennelijk nog inwoonde bij haar tante in Brussel hetgeen niet spoort met de bewering in haar middel dat zij sedert juli 2022 zou samenwonen met haar partner.

Zoals terecht in de bestreden beslissing wordt gesteld, verschaft noch de huwelijksaangifte, noch de samenwoning automatisch een recht op verblijf aan verzoekster. Het enkele gegeven dat het huwelijk van verzoekster toevallig werd voltrokken op dezelfde dag dan diegene waarop de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing trof tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), waardoor het huwelijk als dusdanig niet in de bestreden beslissing werd vermeld, kan bezwaarlijk als een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek worden aangemerkt. Verzoekster toont immers niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op de hoogte was of kon zijn van de precieze datum waarop haar voorgenomen huwelijk zou worden voltrokken. Bovendien heeft de vastlegging van de huwelijksdatum of zelfs het voltrekken van het huwelijk in beginsel geen invloed op de verplichting van de gemachtigde van

de staatssecretaris om een terugkeerbesluit op te leggen indien hij vaststelt dat het toepassingsgeval van artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet zich voordoet, maar wel op de eventuele uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel (omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de DVZ ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf).

In weerwil van verzoeksters beweringen houdt de bestreden beslissing geen verplichting in voor haar echtgenoot om in Armenië te gaan wonen, noch om terug te keren naar zijn land van herkomst. De beslissing houdt enkel voor verzoekster een verplichting in om het Belgische grondgebied te verlaten, doch niet ten definitieve titel. In de beslissing wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat zij enkel verwijderd dient te blijven gedurende *“de nodige tijd om zijn/haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen”*.

Verzoekster wist dat haar Pools visum afliep op 31 maart 2023. Conform de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stipt de Raad aan dat verzoekster bijgevolg op de hoogte diende te zijn van het feit dat het voortbestaan van haar gezinsleven van bij aanvang onzeker was omwille van haar precaire verblijfssituatie, waardoor het treffen van een verwijderingsmaatregel slechts in uitzonderlijke omstandigheden strijdig kan worden geacht met het recht op gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §108). Verzoekster beweert in haar middel dat haar terugkeer tot onherstelbare schade zou leiden, maar zij toont dit niet aan. Een eventuele tijdelijke scheiding van haar echtgenoot om de gezinsherenigingsprocedure via de daartoe geëigende weg op te starten, kan niet als onherstelbare schade worden aangemerkt, die disproportioneel zou zijn aan haar ‘prille’ gezinsleven in België. Zoals de verwerende partij uiteenzet in haar nota met opmerkingen, houdt de bestreden beslissing geen verbod in voor verzoekster om naar het Belgische grondgebied terug te keren éénmaal zij over de nodige binnenkomstdocumenten beschikt.

2.10. Waar verzoekster stelt dat de termijn van 7 dagen om het grondgebied te verlaten te kort is en niet in verhouding staat met de duur van haar verblijf in België, dient te worden aangestipt dat verzoekster geen belang heeft bij deze kritiek aangezien deze termijn ondertussen reeds lang verstreken is, zij thans nog steeds in het Rijk vertoeft en niet aantoonde dat zij inmiddels stappen heeft gezet om het grondgebied vrijwillig te verlaten.

2.11. Ter terechtzitting wijst de raadsman van verzoekster erop dat hij op 12 mei 2023 een aanvraag heeft ingediend bij het gemeentebestuur om het verblijf van verzoekster te regulariseren. Deze gegevens dateren echter van na het nemen van de bestreden beslissing. De Raad kan hierop geen acht slaan aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RVS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)). In haar middel stelt verzoekster dat zij intussen in België mag verblijven, maar zij maakt dit geenszins concreet aannemelijk.

2.12. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster toont niet aan dat bepaalde elementen onvoldoende zouden zijn onderzocht of dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen, noch dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN